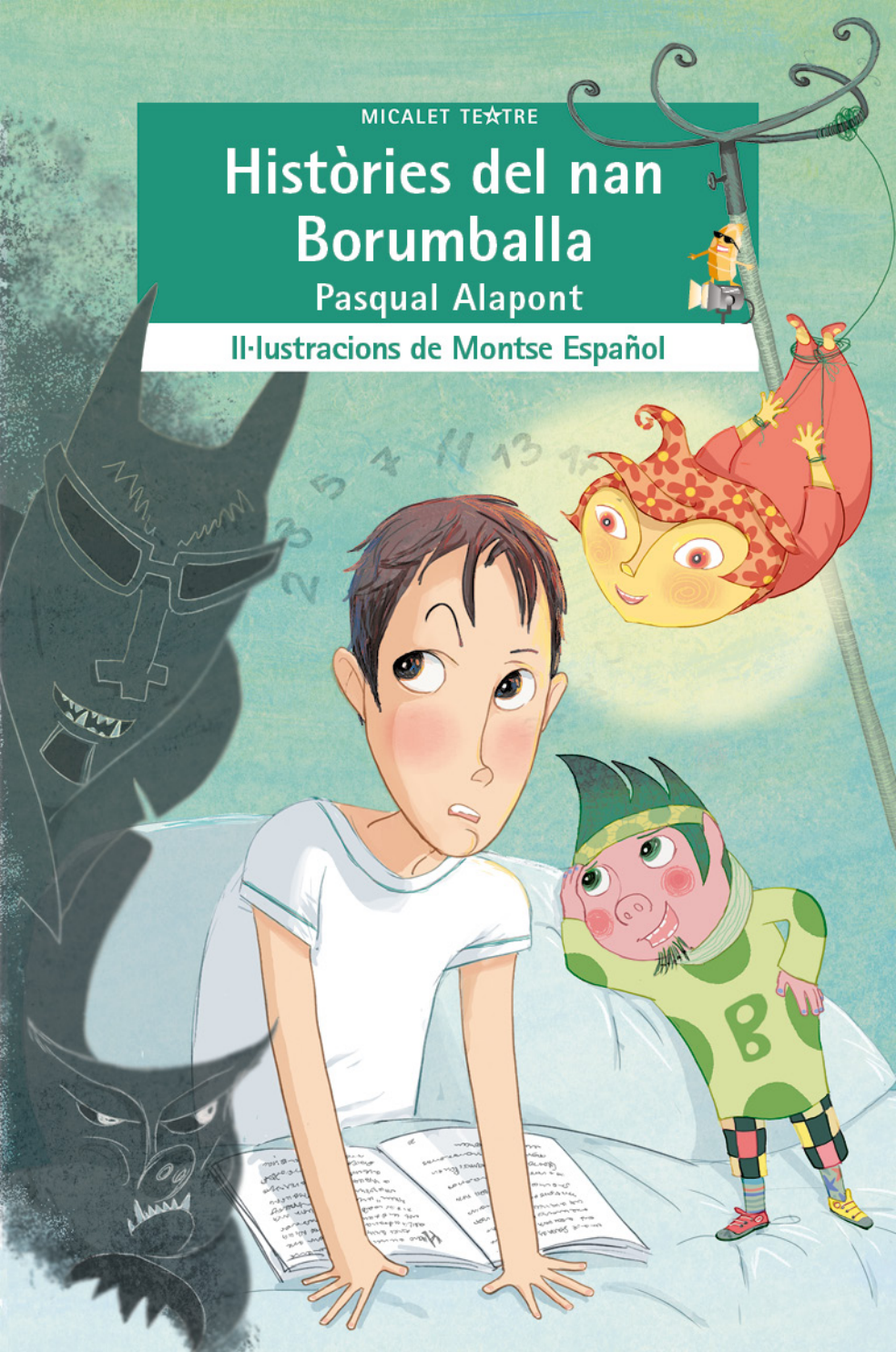

MICALLET TEATRE

Històries del nan Borumballa

Pasqual Alapont

Il·lustracions de Montse Español

Premi de Teatre Infantil «Escalante»

ESCENA 1

(Habitació d'hospital. Tènue resplendor de llum de lluna. Es fa la llum sobre el llit. VÍCTOR, un xiquet d'uns deu anys, és al llit, a prop seu hi ha un portagoters. Està llegint. Se senten alguns sorolls indeterminats, alguna corredissa. VÍCTOR deixa de llegir. Mira al seu voltant. Continua llegint. Se senten més sorolls. Deixa el llibre, mira al voltant, es cobreix amb el cobertor. Tanca el llum. Llum de lluna plena. Un núvol tapa la lluna. Se senten sorolls, esbufecs, algú que forceja.)

(Es fa la llum sobre el lloc on hi havia el portagoters. En el seu lloc hi ha LLUM, nugada en una estaca. La llum creix a l'escena com si es fera de dia i taca el llit on hi ha VÍCTOR.)

LLUM. Ei, tu! Eh! (*Tracta d'alliberar-se.*) Eh! Que estàs sord? Eh!

(*Cantant.*) Et vindré a buscar, mon cor...

(*VÍCTOR es desperta, se la queda mirant.*)

LLUM. ...enllà del mar i la tempesta.

De la pluja en farem cançons.

Dels llamps i els trons, en farem la gran festa.

No tingues por, no tingues por...

(*VÍCTOR ha escoltat la cançó amb atenció, i ara torna a agafar el llibre.*)

LLUM. Eo! Que no em veus? Hola!

(*VÍCTOR alça el cap i mira a LLUM.*)

VÍCTOR. Parles amb mi?

LLUM. No, amb el burro Victòria. (*VÍCTOR torna a llegir.*) Per la sang de mil serps verinoses, et burles de mi? Què he de fer perquè em mires? Estic ací. Hola!

VÍCTOR. (*A LLUM.*) Però ets... Ets de veres?

LLUM. Que si soc de veres? No en volia sentir cap altra. A tu què et sembla?

VÍCTOR. No ho sé.

LLUM. Com que no ho saps? Estàs bé del cap?

VÍCTOR. A vegades veig coses que no són de veres.
O es deformen com ombres. O les coses comencen a desaparèixer davant dels meus ulls. És molt estrany. Crec que preferisc no parlar-ne.

(VÍCTOR torna al llibre i comença a comptar en veu alta.)

VÍCTOR. Dos, tres, cinc, set, onze, tretze...

LLUM. Ei!

(VÍCTOR la mira un punt estranyat.)

VÍCTOR. Ets tu una altra vegada?

LLUM. Sí, soc jo, i encara estic ací. Què fas?

VÍCTOR. Estic... Estic aprenent la llista dels nombres primers.

LLUM. Nombres què?

VÍCTOR. Són els nombres que només són divisibles per ells mateixos i per la unitat. Però només me n'aprenc la llista fins al cent. El cent no és un nombre primer, perquè és divisible per 2. L'últim abans del 100 és el 97.

LLUM. Ets un astròleg? Un endeví?

VÍCTOR. L'astrologia no és cap ciència, i el futur no es pot endevinar. Només aprenc les coses de memòria, com la llista de nombres primers o el teorema de Pitàgores, diuen que això m'ajudarà.

LLUM. Oh, ets un savi.

VÍCTOR. No, no soc cap savi. M'han suspés tres assignatures. Però he estat malalt. Fa molt de temps que no isc al carrer i no em pega el sol. I tu, què fas ací? No pots estar ací. No estic autoritzat a rebre visites. He d'estar tranquil i evitar els sobresalts. És millor que te'n vages.

LLUM. Creus que em fa molta gràcia estar nugada a un pal? Per què no m'ajudes?

VÍCTOR. Jo? I què vols que faça?

LLUM. Com que què vull que faces? Per què no m'alliberes?

VÍCTOR. No puc.

LLUM. Només has de tallar la corda, no és tan difícil. Jo mateixa ho faria, si tinguera les mans lliures.

VÍCTOR. És que no em deixen. No puc moure'm. Tinc una agulla clavada dins del braç i estic connectat a una màquina. Estic esperant una operació, diuen que tinc una cosa al cap de la mida d'un ou i que me l'han de traure.

(Pausa.)

LLUM. Dins del cap?

VÍCTOR. Sí.

LLUM. Un ou dins del cap?

VÍCTOR. No, una cosa tan gran com un ou, una cosa que fa que veja coses que no sé si són certes o no. Coses com ara tu.

LLUM. És realment estrany.

VÍCTOR. I tu, per què estàs nugada? Has fet alguna cosa dolenta?

LLUM. No soc una lladrona?

VÍCTOR. Es diu lladre.

LLUM. Es dirà com voldrà, però no soc una lladrona. Al contrari, és a mi que m'han furatat...

VÍCTOR. Què t'han furtat?

LLUM. Un moment. Qui ho vol saber? Com et diuen?

VÍCTOR. Víctor.

LLUM. No sé si puc confiar en tu, Víctor. Podries ser un esbirro del Gran Manaire de l'Ombra.

VÍCTOR. El Gran què?

LLUM. El Gran Manaire de... És igual, jo li dic Fosc perquè s'alimenta de la llum dels altres. Ja no deu tardar a tornar. Té tres caps, el cos ple d'escates i una cua de set metres. *(Pausa.)* Creus que estic exagerant?

VÍCTOR. Jo no he dit res.

LLUM. Potser exagere una mica, sí. Potser només té un cap amb banyes i la seua cua no té més de tres metres. Però és un xuclador de cervells, t'asseca el cap fins que desapareixes i et converteixes en ningú.

(LLUM fa esforços per desnugar-se.)

VÍCTOR. No tens algú que t'ajude?

LLUM. *(Cridant.)* Borumballa! Mal llamp et partisca per la meitat, nan del dimoni, trau-me d'ací!!!

VÍCTOR. Ei, què fas? No crides tan fort. La infermera et pot sentir.

LLUM. La inferquè?

VÍCTOR. No es pot cridar en un hospital.

LLUM. Creus que m'ajudarà la teua infor-com-es-diga?

VÍCTOR. No crec ni que siga capaç de veure't.

LLUM. També té un ou dins del cap?

VÍCTOR. No, però...

LLUM. És ella la que t'ha clavat l'agulla? Quant fa que et tortura?

VÍCTOR. Ella no em tortura, s'ocupa de mi... És difícil d'explicar, i estic tan cansat. Estava intentant dormir. *(S'acomoda per dormir.)*

LLUM. D'acord, ja m'apanyaré tota sola. (*Xiuxiuejant, un punt desesperada.*) Ei, Borumballa... Vine, amiguet. No tingues tanta por i trau-me d'ací. Et jure que quan t'agafe et pelaré de viu en viu.

VÍCTOR. (*Incorporant-se.*) Qui és... Borumballa?

LLUM. Algú que té serradura en comptes de cervell, algú que és sempre al lloc equivocat, algú que... També és difícil d'explicar. Però és un bon amic i em salvarà. Un moment!

VÍCTOR. Què?

LLUM. S'acosta algú.

VÍCTOR. Deu ser la infermera, hi passa de tant en tant i vigila que tot estiga bé.

LLUM. Xut! No, deu ser Fosc, puc sentir la seua pudor horrible.

(VÍCTOR es cobreix amb els llençols i queda mig en penombra. Un cercle de llum, com d'algú que porta una torxa, il·lumina l'escena. Entra FOSC, és molt alt, du banyes i una casaca li tapa el que sembla una cua. L'acompanya un esbirro que té les mans punxegudes com un crustaci.)

FOSC. Has tingut temps de reflexionar, Llum? M'ha semblat que parlaves amb algú, estimada.

LLUM. Em contava una història a mi mateixa, i ho estava passant la mar de bé fins que heu arribat vosaltres.

ESBIRRO. Sent l'olor d'un intrús, algú s'amaga per ací.

LLUM. Sí, fa pudor d'algú que dorm entre els porcs, que put com la llet agra i que s'alimenta de carronya. Hauries de prendre un bany, fastigós.

(L'ESBIRRO s'abraona sobre LLUM, però FOSC l'atura amb un gest. Posa una mà al front d'ella.)

FOSC. Ben aviat deixaràs de ser tan arrogant, amiga meua.

(LLUM escup a FOSC i aquest la bufeteja. A VÍCTOR se li escapa una queixa. L'ESBIRRO es gira amenaçador i fa esclafir les seues pinces.)

FOSC. Què ha sigut això?

ESBIRRO. *(Girant-se i aproximant-se al llit de VÍCTOR. Les seues extremitats punxegudes esclafeixen a tocar de la cara del xiquet, però no és capaç*

de veure'l.) On t'amagues? Ets tu, Borumballa? Puc sentir com respires. Ix del teu amagatall, nan estúpid, les meues pines tenen set de la teua sang.

LLUM. *(Riu estentòriament.)* Oh, com em fan riure les vostres amenaces.

FOSC. Calla! *(Posa una mà al front de LLUM.)* Quan acabe amb tu, els teus records seran els meus records, els teus secrets seran els meus secrets. T'asseuràs en un racó i no sabràs ni el teu nom.

(La llum va desapareixent. LLUM es regira de dolor. VÍCTOR prorrump en un crit.)

VÍCTOR. No! Deixeu-la! Aparteu-vos-en! Fuig!

(Gradualment es fa fosc. Mentrestant se senten els somics de VÍCTOR.)

VÍCTOR. No li feu mal. Borumballa! Auxili, Borumballa!!! Ajuda! Estan ací, han arribat els monstres. Oh, no m'hi veig, no hi veig res.